

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2024, č. j.: CPR-48300-3/ČJ-2024-930310-V234

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2024, č. j.: CPR-48300-3/ČJ-2024-930310-V234, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 24. 6. 2024, č. j.: KRPA-204397-16/ČJ-2024-000022-SV, jímž bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), uloženo správní vyhoštění

a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce, a lhůta k vycestování byla stanovena do 20 dnů od právní moci rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán I. stupně a žalovaná porušily požadavky plynoucí z ustanovení § 174a z.p.c., neboť nezohlednily délku trvání protiprávního stavu, který nebyl nikterak dramaticky dlouhý. Jednalo se o první pochybení, jehož se žalobce dopustil v České republice, ke kterému se doznal a s policejním orgánem spolupracoval. K nelegální práci se žalobce uchýlil kvůli nutnosti zabezpečení rodiny žijící v domovském státu. Žalobce dohnala k nelegální práci zoufalá osobní situace a bylo mu již dostatečným trestem, když byl zadržen policejním orgánem. Na žalobce je možné působit mírnějším a výchovnějším způsobem, a to cestou správního vyhoštění nepřekračujícího dobu šesti měsíců.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

4. Žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Ve svém postupu neshledala pochybení a má za to, že postupovala v souladu s platnou právní úpravou. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 23. 6. 2024 v 9:50 hodin byl žalobce kontrolován policejní hlídkou, byla zjištěna absence oprávnění k pobytu, v cestovním pase měl žalobce vylepené litevské vízum na devět dnů platné od 28. 1. 2024 do 20. 2. 2024 a poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 4. 2. 2024 (úřední záznam ze dne 23. 6. 2024, č. j.: KRPA-204397-1/ČJ-2024-000022, a žalobcův cestovní pas).
6. Dne 23. 6. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění z důvodu absence platného oprávnění k pobytu (oznámení zahájení správního řízení, č. j.: KRPA-204397-9/ČJ-2024-000022-SV).
7. V rámci svého výsledku dne 23. 6. 2024, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-204397-10/ČJ-2024-000022-SV, žalobce mj. uvedl, že do České republiky přicestoval dne 4. 2. 2024. V Litvě nebyl, vycestoval letecky přímo X. za účelem práce. Pracoval na různých brigádách, hlavně na stavbách. Je si vědom neoprávněnosti svého pobytu a bydlí na adrese, kterou nedokáže uvést. V České republice ani jinde v Evropské unii nemá žádné vazby soukromé, rodinné ani majetkové, jeho rodiče žijí v zemi původu. Cítí se zcela zdravý, ve vycestování mu nebrání žádná překážka, ve vlasti mu nic nehrozí, zázemí má v domě svých rodičů, o azyl ani jiný druh ochrany nikdy nežádal, splácí dluhy, k nimž nic bližšího nesdělil.
8. Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 24. 6. 2024, č. j.: KRPA-204397-16/ČJ-2024-000022-SV, bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že podle ustanovení § 179 z.p.c. nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování a jeho vycestování je možné.

9. Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu se žalobce odvolal, přičemž námitky obsažené v dodatečném doplnění se z podstatné části shodují s žalobními body.
10. Následně vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí ze dne 20. 11. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
13. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c. *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Soud předně uvádí, že bylo dostatečně prokázáno a podloženo listinnými důkazy, že žalobce vstoupil do Schengenského prostoru dne 4. 2. 2024, přičemž litevské vízum měl vystaveno na dobu devíti dnů s platností od 28. 1. 2024 do 20. 2. 2024. V České republice se neoprávněně zdržoval od 13. 2. 2024, kdy uplynulo devět dnů počítaných ode dne 4. 2. 2024, do 23. 6. 2024, kdy byl zadržen policejní hlídkou. Sám žalobce během svého výslechu potvrdil, že skutečně nedisponoval oprávněním k pobytu. Neoprávněný pobyt žalobce byl tedy zjištěn dostatečně a byly splněny zákonné podmínky pro uložení správního vyhoštění dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 z.p.c.
15. Za situace, kdy jsou naplněny podmínky pro vyhoštění, správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: *„Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...). Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložení správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgán z mantinelů správního uvážení“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21).
16. Správní orgán I. stupně i žalovaná se podrobně zabývaly také absencí ekonomických, kulturních a společenských vazeb žalobce k území České republiky, jakož i jeho zdravotním stavem, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoli bránily uložit správní vyhoštění. Žalobce v České republice nemá žádné příbuzné a nevlastní tu žádný majetek, naopak v zemi původu žije jeho rodina. Nesdílí společnou domácnost s občanem České republiky či jiného členského státu Evropské unie, nemá vyživovací povinnost ani se nemusí

starat o jinou osobu. Ve vycestování do země původu žalobci nic nebrání, nehrozí mu tam žádné nebezpečí ani trestní stíhání, mučení nebo nelidské zacházení, ohledně splácení dluhů žalobce nesdělil, že by mu hrozilo nebezpečí od soukromých osob. Soud se proto neztotožňuje s námitkou žalobce, že nebyla dostatečně vypořádána přiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 174a z.p.c.

17. Doba, po kterou žalobce nebude moci vstoupit na území členských států EU, byla stanovena při spodní hranici zákonného rozmezí (v dolní pětině) a správní orgány ji řádně odůvodnily. Za situace, kdy žalobce bez platného oprávnění k pobytu setrval na území více než čtyři měsíce, nelze v postupu žalované shledat zneužití správního uvážení. Bylo přihlédnuto i k polehčující okolnosti v podobě spolupráce se správním orgánem a poskytnutí výpovědi. Žalovaná taktéž řádně vypořádala odvolací námitky, jež se týkaly přiměřenosti délky správního vyhoštění. Neblahá ekonomická situace v zemi původu pak nepředstavuje tak zásadní okolnost, aby byl v jejím světle postup správních orgánů označen za zneužití správního uvážení; ostatně, nevyhovující ekonomické podmínky v zemi původu představují jeden z klíčových důvodů pro migraci do států Evropské unie, v daném ohledu se tudíž žalobce nikterak neliší od ostatních cizinců v obdobném postavení.
18. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. ledna 2025

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce

